

4. kapitola

Přepadení

Každý večer chodil Timur Svjatov někam daleko od jejich jeskyně. Přestože se Tim snažil, nikdy se nevbudil dříve než průzkumník. I dneska vyskočil z postele brzy, už za soumraku – slunce bylo schované za horizontem teprve z poloviny a jeho paprsky tvořily na moři křivolaké cestičky ohnivě zářícího světla. Ale Svjatov už byl pryč. Tim spěšně oběhl všechny přilehlé stezky, ale nenašel ho ani venku.

Po chvíli hledání to vzdal. Přitiskl si dlaň hřbetem k čelu, zamhouřil oči a zahleděl se do dáli. Zvláštní, že v tomhle světě tlumilo sluneční světlo veškeré mystické schopnosti, a proto musí podle Timura být vzhůru v noci. Tim si ale na nový režim zvykl rychle.

Ozval se šelest opatrných kroků – Tim otočil hlavu a spatřil Timura.

„Už jsi vzhůru?“ usmál se průzkumník. „To je dobře... Nesu důležité novinky.“

„Jaké?“

„Time, dostal jsem dopis od Josefa, hlavy Domu Záře.“

Chlapec na průzkumníka vzhledl se zájmem.

„Moje skrýš v tajném trnu musela zafungovat. Říkal jsem ti o ní, pamatuješ? Naštěstí jsem ten trn stihl nakreslit ještě před tím, než mě můj bývalý přítel zradil, jinak by tu už dávno byli Lunojasní...“ Na čele se mu objevila dlouhá vodorovná vráska. „Josef mi konečně poslal novinky. A taky trochu jídla...“

Timur z malého chlebníku vytáhl čokoládu a nějaký lesklý sáček. Čokoládu podal hned Timovi a sám vítězoslavně zatřásl sáčkem:

„Káva! Nejlepší keňská káva na světě... Hned nám ji uvařím a pak ti všechno po pořádku vyložím. A tu čokoládu si sněz sám, já ji moc nemusím.“

Tim se nenechal prosit a s radostí se zahryzl to tvrdé tabulky. Po rýžových kašících a bylinkovém čaji by takových čokolád snědl i deset! I tu kávu si dá s chutí – je to lepší než bylinkový čaj, kterého měl už plné zuby.

Timur hbitě postavil kotlík na skomírající uhlíky, otevřel balíček s kávou a lačně vtáhl nosem příjemné aroma.

„Josef píše, že tě Lunojasní hledají, Time. Nevěř, že ses ztratil mezi světy... Ale zatím nevědí, že jsi tu se mnou ve dvoutvárném údolí.“

Tim znepokojeně přikývl a čekal na pokračování. Timur si všiml jeho obav a povzbudivě se usmál.

„Tady jsi v bezpečí. Ale Josef si myslí, že bude lepší, když tě pošlu zpátky na Zemi...“ Průzkumník chvíli zaváhal, ale posléze pokračoval. „V Domě Záře pro tebe chystají speciální přechod, říkáme mu Liščí nora.“ Timur se pousmál. „Obvykle se jím posílají dokumenty, nástroje a potraviny, ale dá se jím přepravit i člověk. Alespoň nedávno jsme to zkoušeli v jiném údolí a slepice jím prošla živá.“

„Moc vtipné,“ odfrkl sklesle chlapec.

„Myslíš, že žertuju? Brzy se tu spustí taková mela, Time, že bude opravdu lepší, když se vrátíš. Blíží se Čas zatmění, kdy se otevře průchod do skutečného Astralisu. Pamatuješ, jak jsem ti vyprávěl o Raném světě?“

„Hm.“

Samozřejmě že si to velmi dobře pamatoval: kdysi žili jen Lunasterové, kteří ovládali hvězdnou i měsíční mystiku zároveň. Ale došlo k bitvě a ti nejlepší v ní zahynuli. A teď se objevili noví Lunasterové a Celest se může stát jednou z těch, kdo dokáže obnovit Astralis, otevřít starý svět novým dvoutvárným.

„Teď je nejdůležitější udělat správné rozhodnutí.“

„Rozumím.“

Timur postřehl chlapcův skleslý tón a přimhouřil oči.

„Poslyš, Time, moc rád bych tě dovedl do Famagusty a ukázal ti staré město. Ale potom, co jsme viděli u věží, to zkrátka není možné. Až tady budou Lunojasní – a jsem si jistý, že už nebude trvat dlouho, než rozluští geolokaci mého navigátoru –, budu muset bleskurychle utéct, abych se nedostal do jejich spárů. Jsi už velký kluk a určitě chápeš, že tady skutečně riskuju život.“

Tim svěsil hlavu. Už se mu samozřejmě stýskalo po kamarádech, obzvláště po Mrožovi, a Lunojasní, kteří se ho snažili ulovit, mu naháněli strach. Ale být tady, v tom nádherném dvoutvárném údolí, a nedostat se do Famagusty? Když je jen pár kroků od bájně země?

„Popravdě mě Josefův pokyn trochu překvapil,“ pokračoval Timur. „Myslel jsem, že v tebe věří a je si jistý, že jsi Maják, schopný...“ Svjatov se náhle zarazil, jako by se prořekl. „Budu k tobě upřímný,“ pronesl po krátké pauze. „Poslal jsem zprávu do Domu Záře – hlavně naši polohu, ale také něco o tvém tréninku... Možná něco z toho Josefa přimělo změnit své rozhodnutí. Myslím, že je to hlavně pro tvé bezpečí.“

„Jasný.“

Tim se ani nesnažil skrýt své rozčarování. Vypadá to, že se do Famagusty nakonec opravdu nepodívá.

„A co moji kamarádi?“ zeptal se. „O Mrožovi nic nepsal?“

„Tví přátelé jsou v pořádku,“ odpověděl Timur. „Josef také psal, že se spojil s tvým otcem.“

Tim zdvihl hlavu:

„A?“

„Nejsem si jistý, zda to budeš chtít slyšet... Ale zdá se, že je strašně vyděšený. Nechce o tobě nic slyšet... Zkrátka utekl. Musíš mu to odpustit...“

Timur mluvil pomalu a vážil každé slovo. Tim byl dojatý, jakou o něj má průzkumník starost.

„Nebojte se, to se dalo čekat,“ odpověděl. „Otec nedávno křičel, že ho máma opustila a on teď musí pykat za její hříchy kvůli tomu, že se nechal zlákat penězi. Přesně takhle mi to říkal.“

„Skutečně?“ Timur zaujetím přimhouřil oči. „A neříkal, proč tvoje máma odešla?“

„Ne... říkal jen, že se rozešli.“

Timovi byl ten rozhovor nepříjemný a chtěl, aby byl co nejdříve u konce. Vzpomněl si na nedávnou konverzaci s otcem o matce. Táta tehdy říkal, že máma odešla, protože měla strach z něčeho vážného, co se týkalo Tima.

Timur pro zlepšení nálady navrhl, aby se šli před rozbřeskem projít.

Tim si tu procházku ještě dlouho pamatoval: šli bosky po břehu a pozorovali hvězdy. Timur mu vyprávěl, jak našel první Roklinu, jak ho ohromila majestátnost dvoutvárné přírody, která se tolik podobala a zároveň lišila od té naší, až měl pocit, jako by se dostal do krajiny za zrcadlem. Svjatov zapáleně vysvětloval, že všechna dvoutvárná údolí jsou vzájemným odrazem a spojují je Rokliny – tunely v prostoru mezi světy. Aby se takovým tunelem dalo projít, musí se nakreslit trn. Nejprve projde obvyklá trojice: Kompas – člověk, který určuje správný směr, Meč, který je chrání před nepřátelskými bytostmi, a Kotva, v podstatě jakýkoliv dvoutvárný. Zato Kompas může být jen

